

PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · 10 de setembre de 2021

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a les víctimes de la repressió
i als col·lectius jurídics que les defensen

ACTE DE LLIURAMENT

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

Imprès al Parlament

DL: B-25.336-2004

www.parlament.cat

**Lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or,
a les víctimes de la repressió i als col·lectius jurídics que les defensen**
(*Borja Penalba interpreta Cançó sense nom, de Lluís Llach. Aplaudiments.*)

La presentadora

Bon dia, benvingudes, benvinguts al Parlament, a l'acte de concessió de la Medalla d'Honor que tradicionalment té lloc avui, la vigília de la Diada Nacional.

Borja Penalba ens hi ha rebut amb *Cançó sense nom*, que Lluís Llach va escriure als inicis dels anys setanta, com si s'adreçés directament al repressor, diu la cançó: «On vas [...], tu, que apuntes el meu poble» i sembla, d'alguna manera, que el mira als ulls. No sabem si, aleshores, el repressor es va sentir directament interpel·lat, però ens agradaria pensar que els repressors avui sí que se senten incòmodes quan els interpel·lem, per exemple, amb la decisió d'avui de concedir enguany la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a les víctimes de la repressió i als col·lectius jurídics que les defensen davant la causa general contra l'independentisme.

Gràcies, Borja Penalba, per aquesta cançó i per les altres que ens oferiràs aquest vespre.

Té ara la paraula el periodista Vicent Partal, director de Vilaweb, que ens oferirà una glossa sobre els homenatjats d'avui.

Vicent, quan vulguis.

Vicent Partal i Montesinos (director de Vilaweb)

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, autoritats, senyores i senyors. L'any 1939, Albert Camus feia de periodista a *Le Soir républicain*, un diari d'Orà crític amb la repressió que s'abatia contra Algèria. El diari apareixia sovint censurat i Camus va respondre publicant un manifest a favor de la llibertat.

En aquell text, el futur premi Nobel gira el debat tot dient una cosa que té un gran sentit avui en aquest acte: «Quan en un país desapareix la llibertat, la qüestió és saber com cada persona pot restar lliure i que, arribats en aquest punt, el problema ja no és només de la collectivitat, sinó que concerneix sobretot l'individu i la seua responsabilitat de manera íntima i intransferible.»

Som les persones concretes qui tenim la responsabilitat de mantenir-nos lliures i aquest és, al meu parer, el sentir de la Medalla que el Parlament de Catalunya atorga avui: reconèixer gent que ha decidit continuar sent lliure i que ha assumit la seua responsabilitat, i no som pas pocs.

D'ençà el 2017, prop de quatre mil ciutadans han estat víctimes d'una repressió que s'ha exercit també de manera retroactiva fins a l'organització de la consulta del 9 de novembre o la política exterior de la Generalitat de tota una dècada. Entre ells hi ha la gent que va defensar les urnes el Primer d'Octubre: 1066 ferits en aquelles càrregues van ser identificats en un documentat estudi de Núria Pujol Moix, professora emèrita de la Universitat Autònoma i investigadora de l'Hospital de Sant Pau.

El Primer d'Octubre és un dia fundacional i és per això que, des d'aleshores, tot es desplega a partir seu, la repressió també. Ningú que visqués el Primer d'Octubre no tornarà a ser com era el dia abans, perquè, com diu en un vers molt conegut Goethe: «On la llum esclata amb més intensitat és precisament en la foscor més gran.» Com més foscor caiga sobre nosaltres, més llum veurem poada del fons d'aquells dies.

Però tots sabem què va passar immediatament després: l'exili del president Puigdemont i una part de l'Executiu, i la presó per al vicepresident Junqueras i una altra part del Govern, a més de Jordi Cuixart, Jordi Sánchez, i de la presidenta del Parlament, la molt honorable Carme Forcadell.

Els nou presoners polítics, tancats durant gairebé quatre anys, avui feliçment són a casa gràcies a la tenacitat de la protesta popular i a la defensa que el Consell d'Europa

ha fet dels nostres drets. D'això no podem sinó alegrar-nos-en, però no haurien hagut de passar ni una sola nit en presó i la repressió s'hauria hagut d'aturar tota ella després del dictamen d'Estrasburg, i, tanmateix, continua.

La setmana vinent, l'actual conseller d'Empresa i Treball, el molt honorable president del Parlament Roger Torrent, haurà d'acudir a declarar al Tribunal Superior de Justícia, amb part de la Mesa, i en l'actual Govern, la consellera de Cultura, Natàlia Garriga, i el conseller d'Educació, Josep González Cambray, també estan pendents de causes repressives, igual com la consellera de Feminisme i Igualtat, Tània Verge, encara que ja només siga pendent d'un recurs.

La llista de servidors públics involucrats en aquesta causa general impressiona. Hi ha els tres darrers presidents de la Generalitat –Artur Mas, Carles Puigdemont i Quim Torra–; hi ha els dos darrers presidents del Parlament, Roger Torrent i Carme Forcadell; hi ha diputats, hi ha consellers, hi ha batlles de mig país, hi ha els membres de la Sindicatura Electoral, hi ha càrrecs intermedis i funcionaris de tot tipus, molts, a més, amenaçats amb la ruïna pel Tribunal de Comptes, i alguns amenaçats amb penes de presó.

Ara, tot i que aquesta és la més visible, la realitat és que la repressió no s'ha centrat només en l'àmbit de la política institucional. Els CDR, per exemple, han estat en el punt de mira obsessivament. Tamara Carrasco i Adrià Carrasco foren objecte de la primera gran acció policial en contra, i van ser membres dels CDR els primers ciutadans catalans, a banda dels dirigents polítics, a ingressar a la presó, arran de l'anomenada Operació Judes: Germinal Tomàs, Alexis Codina, Jordi Ros, Xavier Duch, Xevi Buigas, Eduard Garzón, Ferran Jolis, David Budria i Clara Borrero foren detinguts en una ràtzia que hem vist que es revifa encara avui.

Fa pocs dies també vam veure com s'intentava de revifar la causa contra el Tsunami Democràtic, on ja hi ha més de tres-cents represaliats i n'hi ha dos-cents més per les protestes postsentència, entre els quals tres catalans deportats al Marroc dels quals no sabem sinó els noms –Mohammed, Ayoub i Ashraf–, i massa gent que també va haver de passar en un moment o altre per la presó: en Charaf, en Robert i Ibrahim, de Girona; en Ionut, d'Anglesola, i l'Álvaro i en David, de Parets del Vallès; l'Andrea, de Sabadell; l'Amadeu, d'Artesa de Lleida; la Xènia, de Caldes de Montbui; en Joan, del Pont d'Armentera; en David, de Tarragona; la Paula i en Francesc, de Barcelona; en Pau, de Llagostera; la Laura, del Serrallo; en Martí, de Termes.

Hi ha, en fi –i demane disculpes perquè no puc fer la llista exhaustiva–, el cas de Joel Muñoz, a qui la fiscalia reclama divuit anys de presó, i tres activistes que tenen ja condemna en ferm de presó i que en qualsevol moment poden ser els nostres nous presos polítics: Francisco Garrobo, Adrián Sas i Marcel Vivet.

El tall de la Meridiana, les protestes d'Urquinaona o davant de Lledoners, les vagues generals, han fet que molts ciutadans fossin detinguts, empresonats, jutjats, amenaçats de maneres diverses, fins i tot per haver escrit un text o per haver opinat a les xarxes socials, com va passar amb les pedagogues Mariona Reig o Rosa Vidiella, o per haver parlat en classe del que va passar el dia del referèndum.

Molts són avui ací o són representats per algunes de les persones que replegaran aquesta Medalla d'Honor, però alguns altres no hi són, no hi volen ser i alguns han alçat la veu per denunciar allò que consideren que és un acte hipòcrita.

Quan em van demanar si volia fer la glossa d'aquesta medalla, vaig pensar que era molt difícil, perquè és complicat parlar de més de tres mil persones diferents que representen la pluralitat del país. Però per això mateix, que alguns no en vulgan saber res d'aquest acte, a mi em sembla normal. Torne a Camus: cadascú ha de saber el que fa ell.

I invoque Camus també per a dir que crec que jo tinc l'obligació personal, avui i ací, de dir que la classe política ens heu decebut a molta gent. Heu deixat molta gent a l'estacada. Ens heu pegat amb una Brimo que havia d'haver estat dissolta ja fa molt de temps. Ens heu dut a judici i heu demanat, en nom de la Generalitat, anys de

presó. Heu deixat que la sobirania d'aquest Parlament fos trepitjada fins a l'extrem de no publicar les declaracions que fa.

Ja sé que no és just parlar en conjunt dels polítics com si fóssiu tot u, tampoc no ho és parlar de represaliats com si fossen tots u. Cadascú de nosaltres és una persona diferent, pensa diferent, actua diferent, però la immensa majoria no representem a ningú. En canvi, vosaltres, els il·lustres diputats d'aquesta cambra, i molt particularment els de la majoria, representeu tots aquells ciutadans que el Primer d'Octubre vam entendre que sí que es podia canviar la realitat. Representeu gent que fa quatre anys que aguanta ja la violència i representeu molta gent que no som capaços d'entendre l'espectacle que sovint protagonitzeu tancats en els rengles partidistes.

La Medalla d'Honor que avui aquest Parlament lliura als represaliats i als advocats és indubtablement merescuda. Per això jo no vull acabar aquesta glossa sense remarcar –i crec que en fer-ho parle en nom de moltíssima gent d'aquest país– l'agraïment més profund i sincer a tots els represaliats, del primer al darrer, a tots i cadascun, i l'agraïment més profund també als advocats, juristes i organitzacions que heu defensat no només els ciutadans represaliats, sinó, a través d'ells, la ciutadania tota.

No podria acabar tampoc sense tenir un record per les víctimes de les moltes altres repressions que hi ha avui a Catalunya contra moviments socials de tota mena. I sense dir, finalment, que estic convençut que aquesta causa general que suportem no s'acabarà fins al dia de la independència. Quan arribe –que arribarà– la victòria total i definitiva de la democràcia, quan la por passi a ser només un record del passat i quan el futur siga un full en blanc pensat per a poder canviar-ho tot, per a millorar, en definitiva, la vida de tots els catalans.

Moltes gràcies per la seua atenció.
(*Aplaudiments llargs i perllongats.*)

La presentadora

Agraïm sincerament les teves paraules, Vicent Partal.
Moltes gràcies.

Tot seguit, a continuació, Borja Penalba, de nou, ens interpretarà un tema, una cançó de Lluís Serrahima, amb música de Maria del Mar Bonet, que és segur que coneixereu. Malauradament, alguns dels que ja esteu aquí, que ens acompanyeu, l'han tornada a fer massa viva.

Unes imatges ens recordaran el Primer d'Octubre i que des d'aleshores la repressió de què parlem va ser real.

Amb tots vostès, Borja Penalba interpreta *Què volen aquesta gent?*, de Maria del Mar Bonet i Lluís Serrahima.

(*Borja Penalba interpreta Què volen aquesta gent? Es projecten imatges del Primer d'Octubre.*)
(*Aplaudiments.*)

La presentadora

Gràcies, Borja Penalba. Ens ha posat la pell de gallina, ens has posat la pell de gallina, però ha valgut la pena.

Aquesta Medalla d'Honor del Parlament és una distinció creada per la Mesa, l'any 2000, que s'atorga a personalitats o institucions que mereixen un reconeixement especial. La medalla manté el disseny que Antoni Cumella va fer per al logotip del Parlament, per encàrrec de la institució, en la primera legislatura. Aquest disseny reproduïx les quatre barres sobre fons daurat. L'any 2000, l'orfebre Joaquim Capdevila el va adaptar per a la medalla.

Fins ara la medalla ha estat atorgada a títol individual a figures de les disciplines més diverses. Els darrers anys, el Parlament ha reconegut col·lectius d'intervenció els quals han estat clau per ajudar la societat catalana a sobreposar-se a circumstàncies excepcionals.

Enguany la medalla vol expressar la voluntat d'acompanyar institucionalment els qui pateixen persecució per defensar la llibertat dels ciutadans d'escollir el futur del país.

Per això, la Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 1 de setembre de 2021, a Tornabous, va acordar per majoria, a proposta de la presidenta, atorgar la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or, a les persones víctimes de la repressió i als col·lectius jurídics que les defensen davant la causa general contra l'independentisme emprès arran del referèndum del Primer d'Octubre i la voluntat popular defensada reiteradament al carrer i a les urnes d'autodeterminar-se i conquerir el futur nacional en llibertat.

(Una representació de les persones i els col·lectius jurídics homenatjats puja a escenari.)

Vista la impossibilitat de convidar a aquest acte el miler de represaliats, i el caràcter malauradament encara obert de la repressió, s'ha demanat a unes poques persones que ens acompanyin per representar d'alguna manera el conjunt dels afectats, tots els homenatjats. Vosaltres, com centenars, milers de ciutadans com vosaltres heu patit escorcolls i detencions de la Guàrdia Civil el 9 de setembre o en l'operació Anubis, del 20 de setembre; la persecució dels síndics del Primer d'Octubre; les agressions del Primer d'Octubre i la persecució posterior als alcaldes i a tanta altra gent, com els professors de l'Institut de Sant Andreu de la Barca, les acusacions de terrorisme a membres dels CDR. Heu estat perseguits per les protestes contra la Jussap, contra el TSJC, el cas d'«Els nou de Lledoners», les vagues contra el judici, les detingudes el 23 de setembre en l'Operació Judes, les accions del Tsunami a la Jonquera, Salt i el Pertús, o bé a Urquinaona; Meridiana Resisteix, el Tribunal de Cuentas...

Heu estat agredits, detinguts o empresonats i alliberats, investigats, encausats o condemnats, multats o absolts, o encara esteu pendants que el vostre cas faci el seu curs.

Us hem convidat a rebre simbòlicament la Medalla d'Honor al costat de les entitats que us han defensat, molt sovint de manera voluntària, davant dels tribunals.

Agraïm molt la vostra presència avui aquí, com agraïm la de la Coordinadora de l'Advocacia Catalana; Juristes per la Independència, de l'ANC; el centre Irídia, les associacions: Drets, Atenes, Juristes pels Drets Humans i Querellants per la República; la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona, del Col·legi d'Advocats de Barcelona, i els grups de juristes i advocats voluntaris de les Terres de l'Ebre, Reus, Tarragona, Lleida, Manresa, Vic, Terrassa, Mataró, Girona i la Catalunya Nord.

Per fer l'acte de lliurament, demanem que ens acompanyi a l'escenari la presidenta del Parlament.

Gràcies, presidenta.

(La presidenta mostra la Medalla d'Honor als representants de les persones i els col·lectius jurídics homenatjats i al públic i la diposita damunt una peanya. Aplaudiments forts i perllongats. Crits d'«Independència, ja.»)

La presentadora

Moltes gràcies. Després d'haver immortalitzat aquest moment, podeu tornar als vostres llocs.

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies a tots per acompanyar-nos. Ara ja podeu tornar als vostres llocs.

I demanem a Roger Español... Perdona, Roger, que et quedis aquí, és veritat, i que vingui l'Anna Llauredó ara, perquè ens adreci unes paraules.

Benvinguda, Anna.

Anna Llauredó i Sabaté (representant dels juristes)

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, consellers, diputats, membres de la Mesa del Parlament, autoritats, companys i

companyes juristes, i avui, amb una salutació i reconeixement merescut, víctimes i represaliats de l'U d'Octubre.

En primer lloc, agrair el reconeixement i la distinció que avui el Parlament de Catalunya, la seu sobirana del poble, ens atorga. Malgrat tot, estar avui aquí té un gust agredolç, perquè estem recollint una distinció per uns fets que mai haurien d'haver ocorregut en un estat de dret i democràtic.

M'han demanat que m'adrexi a vostès en nom de tots els companys i companyes juristes que arran de la convocatòria del referèndum per l'autodeterminació ens vàrem coordinar per estar al costat i al servei de la ciutadania, aportant voluntàriament i gratuïta els nostres coneixements. Companys i companyes d'arreu del país, a les vigílies de l'U d'Octubre vam percebre la necessitat de prestar l'assistència jurídica i estar al costat dels nostres veïns i veïnes que durant aquella jornada desitjaven exercir el seu dret de participació ciutadana, el seu dret de lliure expressió i el seu dret de manifestació.

Els advocats i advocades ens vam posar al servei de la ciutadania, és el que ens tocava fer, el dia 1, assistint-la com vàrem poder, a peu de col·legis, i després, i malauradament, en la defensa de les persones represaliades i víctimes.

Cap de nosaltres podíem preveure, en tant que coneixedors del marc jurídic en què es desenvolupava la convocatòria, la resposta de l'Estat espanyol. La força desproporcionada emprada per les seves forces de seguretat va suposar la més greu agressió als drets fonamentals des de la restauració de la democràcia. La regressió a les garanties de l'exercici de drets públics ha estat brutal, també des de l'àmbit judicial.

Com a professionals del dret condemnem la utilització política de l'Administració de justícia espanyola, la manca d'independència que aquesta ha mostrat i el seu funcionament altament irregular i arbitrari, modificar l'*statu quo* i les regles de joc prèvies; el Ministeri fiscal actuant pràcticament de defensa dels membres dels cossos de seguretat denunciats, en detriment dels drets de les víctimes, i, els jutges, acollint les seves pretensions.

Portem la defensa d'activistes represaliats que l'únic que han fet és exercir el seu dret a protesta.

Avui demanem al nostre Govern, i més com més concretament al Departament d'Interior, que no hi col·labori, que s'aparti dels procediments en què està personat com a acusació particular.

Hem descobert a la força que encara existeix un entramat judicial hereu d'altres tribunals d'infaust record, que crèiem pretèrits, però que han resultat supervivents en el seu esperit de fiscalitzadors de l'activitat política de la ciutadania.

Això s'ha fet palès de manera singular en el judici als nostres polítics i activistes socials, que, com a juristes, estem obligats a denunciar en aquest Parlament i en qualsevol fòrum al que acudim. Les irregularitats en l'absorció de competències per part dels tribunals de Madrid, en les actuacions processals que van afectar la qualificació jurídica dels fets i en el desenvolupament de la vista no suporten una anàlisi seriosa i confiem que així s'acabi reconeixent en les instàncies europees.

Però no hem d'oblidar que la ciutadania que és la víctima anònima, també ha estat perjudicada per aquesta onada regressiva.

Els advocats i advocades hem patit amb ells en el desenvolupament dels processos, amb arxius i sobreseïments immotivats i prematurs, que han obligat a interposar els recursos pertinents.

Aconseguir la investigació dels fets ha comportat un plus de penositat per a les víctimes denunciades, que solament volen que es reconeguin els seus drets. Fer-los efectius, *els ha, ens ha* obligat a una lluita desigual contra un Goliath recolzat pel sistema i pels mitjans de comunicació estatals.

Qui realment va fer possible el referèndum de l'U d'Octubre va ser la gent, que de forma espontània va posar el seu temps i el seu cos per poder possibilitar l'exerci-

ci del dret a vot del poble de Catalunya, de tots aquells que van votar que sí, de tots aquells que van votar que no, i de tots aquells que es van abstenir.

Els herois d'aquella jornada vàreu ser vosaltres, les víctimes i represaliats de l'U d'Octubre, i és merescudíssima la distinció que avui el Parlament de Catalunya us atorga.

Els advocats i advocades hi vàrem ser, hi som i hi serem. Ens mantindrem fermes en la defensa dels drets i llibertats del nostre poble.

I, ja per acabar, permeteu-me que en aquest moment tingui un sentit record per a una de les víctimes de la jornada, el senyor Enric Sirvent, que malauradament avui no ens acompanya, la pandèmia se l'ha emportat.

Enric, la imatge de les càrregues policials, que no es van aturar per auxiliar-te i que van dificultar la teva reanimació mentre tu et debaties entre la vida i la mort, sempre estaran en la retina de tots nosaltres.

L'U d'Octubre del 2017 quedarà marcat de forma perenne en la memòria col·lectiva de Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

Roger Español (en nom dels represaliats)

Molt bona tarda a totes i a tots, i també gràcies per ser-hi, avui, divendres a la tarda.

Vull agrair a la presidenta i a la Mesa del Parlament aquest reconeixement a les persones represaliades pel referèndum d'autodeterminació de l'U d'Octubre i per les causes que també se n'han derivat. Un reconeixement que, alhora, explica una història, una història de persones valentes que vam aparcar les diferències i vam lluitar plegades per un objectiu comú, i aquesta història mereix ser recordada per sempre i en tot moment. Ha de servir d'exemple a la ciutadania, sí, però especialment al Govern de Catalunya i a totes les institucions catalanes.

Per aquest motiu vull remarcar l'encert que aquesta medalla no sigui a títol personal i es dipositi al Museu d'Història de Catalunya. Segurament –i a part dels sanitaris, el col·lectiu de sanitaris que segueix fent una feina increïble–, és un dels reconeixements col·lectius que més persones engloba dels que s'han atorgat fins ara, les persones que han estat represaliades per haver defensat la independència de Catalunya.

El fet de ser més de quatre mil persones represaliades ens ensenya una lliçó important: la repressió a Catalunya i per part de l'Estat espanyol és completament transversal i, per tant, única. Elimina l'eix esquerra-dreta, des del president Puigdemont fins al Marcel Vivet, en Andy o l'Alexa; des del vicepresident Oriol Junqueras a la Xènia, en Joel o en Dani Gallardo. Lluita també que elimina les diferències de classe, tant polítics d'àmbits ideològics diferents com grans empresaris, fins a persones treballadores que han sortit a protestar després de la seva jornada laboral, pateixen les conseqüències per haver exercit els drets fonamentals, simplement.

S'ha exercit i s'exerceix una repressió constant i minuciosa i organitzada en contra de l'independentisme. Per tant, la resposta ha de ser transversal, unitària i valentament contundent des de tots els eixos: la societat civil, les entitats, les institucions i el Govern de Catalunya.

És important destacar que aquest reconeixement vagi destinat exclusivament al moviment independentista i a les persones que han sortit a defensar-lo. És cert que el model repressiu de l'Estat espanyol afecta a totes les lluites per a una millora social, lluites que també haurem de continuar dins d'una futura república catalana independent. Perquè l'independentisme sempre ha estat i ha d'estar compromès amb el problema de l'habitatge, en contra del masclisme i les seves violències, i a treballar en favor del feminisme. Ha d'estar en contra dels discursos xenòfobs i ser antifeixista, a lluitar per la millora de les condicions de les treballadores, a protegir el seu

territori i el medi ambient. Volem una república catalana socialment justa on no es vulnerin els drets de les persones.

Totes aquestes lluites han estat, són i seran les lluites compartides, però pel que fa al dret a l'autodeterminació, entre els tres-cents anys d'uns i les tonteries dels altres, estem completament sols. I, ho repeteixo, hi ha més de quatre mil persones que no tenen temps per esperar que d'entre aquelles lluites compartides en surti la d'exercir el dret a l'autodeterminació per tal d'aconseguir la independència i, per tant, l'absolució, la llibertat i la reparació de totes les persones represaliades. Per totes nosaltres, aconseguir l'objectiu pel qual hem lluitat i treballat forma part del procés de reparació personal, tant i tant necessari.

És imprescindible tornar a posar la independència al centre de tots els debats, reconeixements i negociacions polítiques. Sabem perfectament que no és la solució a res, i més encara veient com s'han desenvolupat els fets aquí, a casa nostra, però sí que pot ser el principi necessari per començar a posar solucions a les demandes urgents de molta gent. Necessitem la independència urgentment. Tant el Parlament com el Govern de Catalunya heu d'afrontar-vos a l'Estat espanyol i complir el mandat de la ciutadania.

Sovint tinc la sensació que la lluita antirepressiva, tot i la seva necessitat i importància, ens fa encallar en les aspiracions de país, ens divideix i, finalment, se'ns gira en contra, tal com han dissenyat les cavernes espanyoles: indults, presos polítics, indults, amnisties, repúbliques espanyoles, autonomies confederades, han estat o intentat ser la preocupació principal de l'independentisme i des de fa quatre anys no hem avançat ni un pam, tant en l'aspecte antirepressiu com en la consecució de la república catalana.

Perquè aquests indults condicionats no ens acosten a la fi de la repressió, ni les taules de negociació ens acosten a la independència –almenys això sembla, de moment. La mobilització popular, així com la pressió política i econòmica, han de ser el pal de paller de l'independentisme i que l'un retroalimenta l'altre quan ens fallin les forces a causa de la repressió que patim i que seguirem patint.

Sabent que la mobilització popular és i ha de ser clau en l'independentisme, la crítica és obligada.

Abans deia que aquesta medalla no és a títol personal, però sí que té un nom: la repressió de l'Estat espanyol. Per desgràcia, també té un cognom que l'acompanya: la repressió de la Generalitat de Catalunya.

Quan aquesta medalla entri a la història de Catalunya a massa gent li recordarà, per sempre i en tot moment, que també va ser represaliada pel Govern del país que defensava, i això fa mal i *ja n'hi ha prou*.

He vist i he sentit d'un temps ençà, amb molta pena i tristesa, com moltes i molts independentistes valuosíssims veuen les institucions catalanes com l'enemic, fins i tot al mateix nivell que l'Estat espanyol, i, ja sigui per acció o per inacció de Govern, tenen tota la raó.

Permeteu, sense adquirir compromisos per evitar-ho, que agents de la Policia autonòmica de Catalunya posin el llacet als capricis antidemocràtics de l'Estat espanyol i d'una judicatura caducada. Poseu els advocats, que nosaltres mateixos paguem, al servei de l'Estat quan aquests agents ens acusen sense cap prova o fins i tot amb muntatges policials, i després ens assenyaieu des de la comoditat del partit quan alcem la veu i baixem a Urquinaona o anem a l'aeroport.

No sigueu còmplices de la repressió i treballeu per complir el mandat que us va donar la ciutadania amb els seus vots. A ells només els cal aixecar el braç de la llei mordassa i ja tenen la Generalitat als seus peus.

Evidentment, tot això té un cost per a l'independentisme perquè les institucions en surten debilitades, però és molt pitjor el cost personal de tota aquesta absurditat repressiva: famílies senceres pateixen els efectes de cada una d'aquestes més de quatre mil causes. Silenciats i sense saber on agafar-se, es posen una bena als ulls

i confien en la societat civil organitzada: grups de suport, associacions en defensa dels drets humans, advocats, mentre vosaltres sou a l'altra banda i no feu la feina per la qual us hem votat.

He començat parlant de les persones valentes de l'U d'Octubre i ara les reclamo, perquè ara mateix, si ets part d'un govern independentista, el 52 per cent us vota i us paga perquè seguiu prenent aquestes decisions valentes i atureu la participació com a acusació. I també perquè tingueu la capacitat de fer front a les conseqüències que, tant si fem com si no fem, segur que seguirem patint.

Per tant, us animo, tant als uns com als altres, a seguir escrivint aquella història de l'U d'Octubre, i recollim aquesta medalla per recordar que sempre i en tot moment hi ha persones que s'ho mereixen i que lluiten per poder viure en un país lliure.

Moltes gràcies.

Visca Catalunya lliure.

(Aplaudiments llargs i perllongats.)

La presentadora

Gràcies, gràcies, Anna Llauradó, per haver parlat en nom de les defenses; gràcies, Roser Español, per haver-ho fet a títol personal i, a més a més, també en nom dels milers de represaliats.

Tal com ens indicava el company Roger, posteriorment a aquest acte, la Medalla d'Honor serà dipositada excepcionalment al Museu d'Història de Catalunya, on d'aquesta manera es farà present un episodi que ja és indiscutiblement història viva del país.

Tot seguit, en Borja Penalba ens oferirà una tercera cançó, el poema de Vicent Andrés Estellés *No puc dir el teu nom*, amb música de Tomàs de los Santos i d'ell mateix.

(Borja Penalba interpreta No puc dir el teu nom.)

(Aplaudiments.)

La presentadora

Gràcies, Borja Penalba, per oferir-nos aquest poema preciós en què l'amor i la pàtria s'entrellacen amb aquesta sensualitat que només Estellés n'era capaç.

I per cloure l'acte de lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, pren la paraula la molt honorable senyora Laura Borràs i Castanyer, presidenta del Parlament.

La presidenta

Molt honorable president, molt honorables presidents de la Generalitat i del Parlament, membres de la Mesa, membres del Govern, diputats, totes les autoritats que ens acompanyeu i, d'una manera molt especial i destacada, represaliats i defensors de les seves causes que avui heu pogut i heu volgut ser aquí.

Quan es dona una medalla a un col·lectiu que abasta, pel cap baix, entre 3.500 i 4.500 persones, amb mesures de restricció d'aforament a causa de la covid, és evident que la presència de tots els que sou avui, aquí, ha de ser forçosament simbòlica. I voldria que les meves primeres paraules servissin precisament per donar les gràcies, per donar les gràcies a tots els que assistiu a aquest acte de concessió de la Medalla d'Honor, la Medalla d'Or del Parlament, la primera que s'atorga en aquesta legislatura. I vull donar, és clar, les gràcies especialment als qui heu acceptat d'acompanyar-nos en representació dels milers de guardonats que la medalla vol homenatjar.

És una distinció que, com bé sabeu, ha generat reaccions ben diverses i per això crec que és escaient que dediqui aquesta intervenció, una intervenció de cloenda, a explicar-ne les raons i el perquè de la concessió, i també de la naturalesa d'aquest acte.

Una medalla és sempre, per la seva naturalesa, un gest simbòlic. Hi ha qui critica els gestos simbòlics considerant-los estèrils per diversos motius. Alguns són aquells

mateixos que es valen d'un autèntic exèrcit de símbols que gaudeixen del privilegi de ser hegemònics, i per això no s'han d'esforçar a defensar-los ni a justificar-se per fer-ho.

Hi ha qui es queixa que aquest és només un gest simbòlic i que –com hem sentit–, mentrestant, la mateixa Generalitat continua exercint l'acusació en no poques d'aquestes causes obertes –i no els falta raó. És així. Per això entenc que aquesta distinció s'inspira en un esperit de denúncia, un esperit crític que és, alhora, un esperit autocrític envers les nostres institucions i vers l'Estat de les autonomies, que al capdavant és de l'Estat.

Però, tanmateix, la concessió de la medalla agreuja, fa més dolorosa aquesta contradicció i, fins i tot, pot incomodar els qui tenen a la seva mà la possibilitat de revertir la situació.

Vull creure que potser aquest serà un gest, un element que ajudarà a fer possible –com he demanat tantes vegades– que les acusacions de la Generalitat siguin retirades. Així ho vam exigir en aquest Parlament. Ho vam fer en Junta de Portaveus, precisament durant un ple, quan vam conèixer una condemna injusta.

Estem davant d'un gest simbòlic, sí, però hem de recordar quina és la força dels símbols? Aquesta legislatura ha deixat de ser la tretzena per passar a ser la catorzena, fent valer –simbòlicament, però de manera efectiva– la força d'un relat històric propi, no manllevat; genuí, no pas imposat, i remuntant-se a la primera legislatura, la de 1932, que recupera la memòria històrica nostrada i no pas la que sorgeix d'una Constitució espanyola molt més moderna.

I reivindico els símbols, sí, i ho faig a les portes d'una Diada Nacional, en un marc com el del Parlament, la primera llei del qual va fixar la data simbòlica que representa la nostra festa nacional, com va fixar la bandera o com va fixar l'himne. És a dir, símbols.

De veritat que no reconeixem la força dels símbols, quan símbols com un llaç o com un color, el groc, o com una pancarta, han estat directament apuntats i censurats per un ens administratiu com ho és la Junta Electoral Central, i li ha costat un escó en aquest Parlament a tot un president de la Generalitat? Per això avui, més que mai i aquí, faig una defensa dels símbols.

Aquesta medalla ho és, ja s'ha dit, i d'ençà de l'any 2000, en ocasió de la Diada de l'Onze de Setembre, el Parlament distingeix amb una medalla d'honor una figura que en sigui mereixedora, i així l'han rebuda personalitats eminents de dins i de fora del país, a títol individual però també, en algunes ocasions, en nom d'alguna entitat, i, els darrers anys, s'han produït situacions com ara els atemptats del 17 d'agost, l'onada migratòria del Mediterrani, o la pandèmia de la covid-19, que van dur el Parlament a donar a la medalla una dimensió més col·lectiva, més social, si m'ho permeteu dir així.

En aquest sentit, enguany fem encara un pas més i hem decidit destacar no un personatge reconegut, no un grup de professionals que hagi excel·lit en l'exercici de la seva feina o de la seva responsabilitat, sinó el conjunt de ciutadans que els últims anys han defensat la llibertat d'escollir el futur del país i han patit persecució per aquest compromís.

D'aquesta manera, donant a la medalla d'enguany una dimensió que és, certament, coral, li concedim un caràcter polític. I és en el gest simbòlic de reconèixer el compromís col·lectiu de tants ciutadans que han defensat els drets i llibertats de Catalunya que adquireix la medalla transcendència política.

Però per entendre aquesta Medalla d'Honor del Parlament a les víctimes de la repressió i als col·lectius jurídics que les defensen davant de la causa general contra l'independentisme, sempre és bo recordar d'on venim i saber en quin punt som.

El Primer d'Octubre de 2017, després de gairebé una dècada de mobilitzacions populars, vam celebrar un referèndum en què van participar més de dos milions de persones. L'Estat espanyol va respondre, ho hem vist en aquest vídeo que ens han

facilitat els companys de TV3, amb violència, amb violència contra les urnes i els qui les defensàvem, i, en comptes d'escoltar el clam per la independència i acceptar alguna mena de negociació, va suspendre l'autonomia, va forçar l'exili, va jutjar i condemnar els membres del Govern, la presidenta del Parlament i els líders de les entitats civils a un total de gairebé cent anys de presó.

Aquesta sentència va provocar la tardor del 19 una onada de mobilitzacions populars que van pràcticament aturar el país. Però des del referèndum, i fins i tot abans que tingués lloc, la resposta de l'Estat ha estat sempre el menyspreu polític, la violència policial i la repressió judicial.

Els excessos es van traslladar als jutjats, que van continuar amb les seves investigacions –irracional, en molts casos– contra desenes i centenars de ciutadans que s'havien manifestat, que havien compartit les seves accions i les seves crítiques a les xarxes socials, que havien fet tuits, que no havien renunciat al seu dret de protesta ni a reclamar la proclamació de la independència que havien votat, per encausar-los sota acusacions de desordres públics i danys de delictes d'odi i d'atemptats a l'autoritat, de sedició i, fins i tot, de terrorisme.

Tot això, fins que ara fa uns mesos el Govern espanyol va simular un gest de magnanimitat amb la concessió d'uns indults parcials condicionats, irreversibles, a les nou persones condemnades i empresonades pel Primer d'Octubre. Ho va fer, segur, forçat per les decisions que arriben d'Europa i ho va fer, a més, sense que la repressió disminuís, ans tot el contrari.

Ho hem vist amb les fiances que us ha exigit el Tribunal de Cuentas a treballadors públics de la Generalitat per haver complert el vostre deure o fins i tot als vostres fills, en el cas que els pares hagin mort. Ho estem veient amb l'evolució de les causes que tenim obertes.

Soc del tot conscient..., som, la Mesa del Parlament, del tot conscients que aquesta medalla no us rescabalarà, com a represaliats, del dolor sofert, de l'angoixa viscuda, ni encara menys del càstig que en molts casos us ha estat o us acabarà sent imposat. Però fa més de tres anys que us he acompanyat, sempre que he pogut, a peu de carrer, a peu de jutjat o dins dels murs de la presó, i una de les reclamacions que més he sentit és la manca de suport institucional per la vostra naturalesa no pública, en comparació amb el rol públic que tenen altres represaliats.

Per això aquest és un gest que el Parlament fa per visibilitzar aquest acompanyament i posar en el focus la repressió que molts volen desenfocar.

És un gest simbòlic, d'acord, i respecto qui hagi reaccionat rebutjant-lo, però espero que d'altres l'hagueu rebut com una mostra –tan modesta com vulgueu– de la voluntat amb la qual, si més no alguns, volem ser conseqüents d'acompanyar institucionalment els qui patiu o heu patit persecució.

Una medalla que també fem extensiva als professionals que us han fet costat, que han assumit la vostra defensa de forma desinteressada, compromesa i determinada. Moltíssimes, moltíssimes, moltíssimes gràcies. Per a tots els col·lectius d'advocats compromesos, la medalla és un agraïment; per als represaliats i les víctimes, no és cap condecoració, és un reconeixement.

Per tot això, sabent el que vosaltres i uns quants centenars i milers de persones heu passat i encara esteu passant, m'hauria semblat fàcil, inadequat i fins i tot injust proposar per a la medalla una personalitat eminent, per més mereixedora que en fos.

Aquesta és, si voleu, la raó més personal que em va dur a fer aquesta proposta de concessió de medalles que, sí, són símbols a les víctimes de la repressió, i per això en aquest acte hem triat tres cançons que també han esdevingut símbols, com ara la *Cançó sense nom*, de Lluís Llach, amb què ha començat l'acte; paraules contra la violència, quan la violència requeria de símbols per poder comunicar un missatge.

Què volen aquesta gent que truquen de matinada?, que la Maria del Mar Bonet feia anys que no cantava, que havia saltat del seu repertori, però que hi va tornar perquè les circumstàncies repressives ho requerien.

I, finalment, l'himne dels Països Catalans, sota el signe del desig de Vicent Andrés Estellés, *No puc dir el teu nom*, perquè el nom que llavors Estellés no podia dir era el dels Països Catalans. Tres cançons, tres símbols, i tres persones que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Vicent Partal, que ha fet la glossa, en què feia memòria de tots els moments de la repressió, que no tots els noms perquè hauria estat impossible; i dues persones que, simbòlicament també, representen els dos col·lectius guardonats: el Roger Español i l'Anna Llauredó, una víctima i una defensora.

Amb ells, novament, l'U d'Octubre se'ns fa present i esdevé, un cop superada la data real al calendari, símbol de la victòria democràtica del que l'U d'Octubre va representar.

Jo vaig entrar en política arran de l'U d'Octubre i no he accedit a ocupar càrrecs públics per posar-me de perfil davant de les dificultats, davant de les injustícies i davant de les incoherències que són conseqüència directa d'aquella jornada històrica.

Així que aquesta medalla és un gest simbòlic, sí, i, sí, té transcendència política, i potser encara n'adquirirà una mica més si comparteixo una altra singularitat d'aquesta medalla. Les medalles havien estat atorgades fins ara, gairebé sense excepció, o en molt poques, per consens, per consens dels grups parlamentaris presents a la Mesa. Enguany, com és evident, en fer la proposta jo era del tot conscient que el consens seria difícil, perquè acceptar les contradiccions no és fàcil. I no només això, hi ha grups al Parlament que em retreuen que amb aquesta concessió he instrumentalitzat políticament la medalla, però som aquí per fer política. «El personal és polític», és un lema vell del feminisme, i la repressió és personal i és política. Per tant, aquesta medalla és –i tant que ho és!– un acte polític.

I, certament, cadascú mostra qui és amb els seus actes, i aquest és el Parlament més independentista de la història, i els qui se senten exclosos del reconeixement dels represaliats són potser, fet i fet, els mateixos que han concedit medalles als policies que ens van reprimir; els qui van aplaudir el discurs del seu rei aquell dia 3 d'octubre i els qui van fer possible la dubtosa aplicació de l'article 155, que encara no ha desaparegut del tot de les nostres institucions. Des de quin consens ho han estat fent tot això?

És per totes aquestes raons que avui concedim aquesta medalla amb tota la determinació i amb tot el coratge, malgrat el debat, que sempre és benvingut quan és interessant i no és partidista, i segur, segur que hi ha moltes altres causes que potser les requeririen, però la defensa dels drets sempre ha de ser concreta si es vol que sigui mínimament efectiva, i prou àmplia ja és aquesta repressió.

La medalla, que simbòlicament us acabem de lliurar, evita la falsa normalitat que se'ns vol imposar quan se'ns convida a girar full. Haurà valgut la pena si el gest contribueix a fer visible que la repressió ha anat molt més enllà que la que es va exercir contra els presos polítics i els exiliats, i que no s'ha acabat amb el seu indult parcial. Haurà valgut la pena si el gest ajuda a recordar que som un poble que no s'ha donat per vençut durant més de tres-cents anys, i que tampoc no ens donarem per vençuts ara. Haurà valgut la pena si aquest reconeixement ens pot ajudar a convèncer-nos que, malgrat tot, la repressió que heu sofert només tindrà sentit si continuem endavant fins a culminar el que vam començar l'U d'Octubre.

Acabo. Concedir aquesta medalla no ha estat fàcil, ni còmode; no ha estat plàcid, ni agraït. Tanmateix, potser veient qui ha reaccionat, amb quina virulència ho ha fet i amb quins arguments es confirma que potser no ha estat, després de tot, tant simbòlic, perquè avui el Parlament de Catalunya, la seu de la sobirania del nostre poble, us reconeix, està parlant de tots vosaltres, perquè tots els qui rebeu –sigueu físicament presencialment aquí o no– aquesta medalla formeu part d'una veu col·lectiva que ha patit individualment la repressió per manifestar-se, per protestar, per solidaritzar-se, per discrepar de l'ordre establert en relació a una voluntat «de ser una pàtria lliure, lluminosa i alta», com deia Estellés i ens ha cantat Borja Penalba.

Tots *vosaltres* formeu part d'un *nosaltres* ampli que es remunta al Primer d'Octubre, el dia que els catalans determinats, autodeterminats i units –i units– vam respondre als cops de porra amb urnes i vots, vam respondre a les amenaces amb dignitat, vam contraposar la por amb esperança i la submissió amb llibertat.

Una diada, la del Primer d'Octubre, que hauria de recordar-nos el seu esperit, la capacitat d'unir-nos, d'agermanar-nos per un objectiu comú, amb generositat per part de tots.

Això ens va ser fer més forts l'U d'Octubre. Recordem-ho per tornar-ho a ser.

Visca Catalunya.

(Veus de: «Lliure!»)

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presentadora

Moltes gràcies, molt honorable senyora Laura Borràs i Castanyer, presidenta del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

I acabem l'acte ja de lliurament de la Medalla d'honor amb la interpretació d'*Els Segadors*, l'Himne nacional de Catalunya, a càrrec de l'octet de veus del Conservatori del Liceu.

I felicit Diada a tothom.

(Un octet de veus del Conservatori del Liceu canta Els segadors.)

(Aplaudiments forts i perllongats.)